

виконання (продаж та доставка товару/послуги, необхідних для клієнта); вартість (ціна товару/послуги прийнятна для клієнта); зручність (доступність товару/послуги, їх можна легко отримати); віра (клієнт довіряє компанії, вважаючи її товари/послуги надійними та вигідними); задоволення (задоволення основних потреб клієнта); захист інтересів (компанія дає зрозуміти, що вона функціонує в інтересах клієнта); персоналізація (компанія демонструє повне прийняття, схвалення побажань клієнта); влада (клієнт усвідомлює, що компанія готова «грати за його правилами»). Відповідно, реалізація клієнтоорієнтованої стратегії передбачає встановлення довгострокових партнерських відносин з кожним клієнтом в цілях максимального задоволення індивідуальних потреб споживача. Оскільки покупки відтепер виступають не як загальна маса, а як індивіди зі своїми потребами і перевагами.

В цілому, рівень розвитку електронної комерції в Україні ще не досяг свого піку. Це обумовлює необхідність подолання бар'єрів поширення електронної комерції, в першу чергу, за рахунок: вдосконалення законодавчої бази та системи оподаткування; розробки механізмів захисту прав споживачів; впровадження перспективних інструментів електронної комерції; вдосконалення системи обслуговування клієнтів. У такому випадку, за сприяння держави, переваги електронної комерції стануть доступними для українських споживачів.

Роман ЧОРНИЙ

Тернопільський національний
економічний університет

ВПЛИВ ОСВІТНЬО-НАУКОВОЇ СФЕРИ НА ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТОК ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ

Перехід людства до нової фази цивілізаційного розвитку визначає знання та освіту головними рушіями економічного зростання та суспільного поступу. Здатність новітнього інноваційного середовища інтегрувати у виробничі процеси новітні технології та виробляти новітній інформаційний продукт напряму залежить від наявності висококваліфікованого трудового потенціалу, спроможного ефективно та динамічно освоювати нові знання, уміння, навички, та отримувати особистісні моральні та матеріальні дивіденди. Оскільки саме таку спроможність забезпечує освітньо – наукова система, актуальний стан та особливості останньої слід вважати одним із ключових факторів розвитку трудового потенціалу.

Програмні документи України, зокрема такі, як Програма економічних реформ на 2010–2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава», Послання Президента до Верховної Ради «Про внутрішнє та зовнішнє становище України у 2012 році», Указ Президента України «Про заходи щодо забезпечення пріоритетного розвитку освіти в Україні» та ін. засвідчують необхідність модернізаційного, якісного та конкурентоздатного розвитку національної освітньо – наукової системи. Однак вони суттєво розходяться з практикою, передусім, з точки зору відповідності національної освіти запитам економіки, конкурентних позицій останньої у єдиному європейському освітньому просторі, ступеня її інноваційного

наповнення. Дані дисбаланси двояко проявляють свій вплив на формування та розвиток трудового потенціалу.

Так, освіта є стрижнем та першопочатковий детермінантом формування, зростання якісних характеристик трудового потенціалу, його аплікації в актуальному соціально - економічному середовищі. Однак, структура фахової та професійної підготовки системою професійної та вищої освіти не відповідає актуальним запитам національної економіки, і насамперед, - структурі зайнятості.

За оцінками експертів ринку праці та даних соціологічних опитувань кадрових агенцій кожен другий-третій українець працює не за спеціальністю. Отриманий після закінчення навчального закладу диплом у більшості випадків потрібен лише для офіційного оформлення на роботу, оскільки для роботодавця важлива не стільки задекларована у дипломі відповідність освіти потенційних працівників профілю роботи, скільки професійні навички та особистісні якості працівника.

Так, згідно соціологічних опитувань міжнародного кадрового порталу компанії Head Hunter, проведених у 2011 році, 37,4% респондентів працевлаштовані не за спеціальністю, 25,7% працюють у сфері, наближеній до здобутого фаху, і лише 36,6% – виконують роботу, безпосередньо пов'язану із отриманою освітою [1]. На жаль, у офіційній вітчизняній статистиці відсутні дані, щодо масштабу окресленої проблеми, однак навіть з перепрезентативних опитувань та даних урядовців [2] можна зробити висновок, що отримана освіта не відповідає актуальним запитам економіки, а також не відповідає критерію ефективності витрат бюджетних коштів на освіту.

Вимоги роботодавців до якості потенційних трудових ресурсів, зокрема в частині наявної кваліфікації, компетенції, досвіду роботи, з огляду на науково-технічний прогрес, стало зростають. Отож з метою досягнення паритету професійно - кваліфікаційного рівня трудового потенціалу у та вимог потенційних роботодавців, а отже, реальних запитів ринку праці, необхідно враховувати такі особливості впливу освітнього фактора на формування та розвиток трудового потенціалу, як:

Кількість вищих та спеціальних професійно - технічних навчальних закладів, що надають освітні послуги а також кількість абітурієнтів, що здобувають вищу та спеціальну професійну освіту детермінуються кількістю бажаючих навчатися, а не якісними показниками ефективності навчального процесу, зокрема кількістю та кваліфікаційним рівнем професорсько-викладацького складу та відповідністю отриманих знань актуальним запитам економіки.

Досягнення високих стандартів якісних показників трудового потенціалу з огляду на глобалізаційні виклики та випереджаючий інноваційний розвиток вимагають якісних зрушень в організації освіти, зокрема в частині модифікації педагогічних технологій, інформатизації освіти, створення високотехнологічної бази наукової та інноваційної діяльності в освіті, інтегрування та кореляції освіти у світовому освітньому просторі.

Якісні показники розвитку трудового потенціалу в частині його освітніх та професійно - кваліфікаційних характеристик повинні корелюватися з запитами механізму моніторингу освітніх послуг, як засобу управління освітою та підвищення її якості.

Література

1. Украинцы работают не по специальности / Электронний ресурс.- Джерело доступу: <http://hh.ua>.
2. Грищенко.Г. Незапитані знання. У вищій освіті чергова псевдо реформа / Георгій Грищенко .- Тиждень – 1 вересня 2012 р./ Електронний ресурс.- Джерело доступу: <http://tyzhden.ua>.

ИНОВАЦИОННЫЙ РАЗВИТОК СЕЛЬСКОГО ГОСПОДАРСТВА

Важнейшим фактором развития сельского хозяйства является инновационный процесс, который обеспечивает внедрение новых технологий, знаний и методов в производство. В настоящее время сельское хозяйство сталкивается с рядом вызовов, таких как изменение климата, дефицит ресурсов и необходимость повышения эффективности производства. Для преодоления этих вызовов необходимо внедрение инновационных технологий и методов, которые позволят повысить продуктивность сельского хозяйства и обеспечить устойчивое развитие отрасли.

Одним из ключевых направлений инновационного развития сельского хозяйства является внедрение современных технологий в производство. Это включает в себя использование новых сортов растений и животных, внедрение современных методов выращивания и содержания животных, а также внедрение современных методов обработки почвы и защиты растений.

Другим важным направлением инновационного развития сельского хозяйства является внедрение современных методов управления производством. Это включает в себя внедрение современных методов планирования, контроля и анализа производственных процессов, а также внедрение современных методов маркетинга и продаж.

Важным фактором инновационного развития сельского хозяйства является также развитие человеческого капитала. Это включает в себя повышение квалификации работников сельского хозяйства, внедрение современных методов обучения и повышения квалификации, а также развитие кадрового потенциала отрасли.